

*Sonja fór í 1965 til Amsterdam at ferðast.
Nú 47 ár seinni er hon í sama stað*

Amsterdam var ein vakur býur við fryntligum og fyrikomandi fólki og nógvum støðum, ið skuldu síggjast og upplivast.

Sonja gjørdi av at verða verandi í Hollandi hjá eldru systriini í eitt háltv ár. Men so bleiv ikki.

Amor rakar

Eitt ár frammanundan hevði ein annar unglingi hinumegin jarðarknøttin gjørt av fara somu leið, sum Sonja. Tað var hin 24 ára gamli René Ramkhelawan úr táverandi hollenska hjálandinum, Surinam, sum tað tá æt Hollenska Guyana. Hann var ný útbúgvinn typografur. Orsakað av arbeiðsloysi í Surinam, hevði hann gjørt av at fara og royndu eydnuna í hollenska høvuðsstaðnum.

Ferðin úr Surinam á landnyrðings endanum av Suður Amerika til Amsterdam var drúgv. Umleið trýggjar vikur við ferðamannaskipi. Á vegnum varð lagt inn í Madeira, Lissabon og í Onglandi. Men tá hann umsiðir var komin til Amsterdam, treivst eisini René væl.

Ein dagin, nakað áðrenn Sonja skuldi heim, hittust tey bæði. Tey blivu góð beinan vegin. So mikið góð, at Sonja gjørdi av ikki at fara heim til Føroya, sum ætlað. Ferðin til Føroya bleiv útsett næstan tvey ár.

Nú er tað ommudótturin, sum er ættleidd úr Kina, ið fer við mestu tíðini og skapar gleðina í lívinum.

– Men eg hevði lovað at koma heim aftur. Tí mátti eg fara heim. Eg fór heim til Føroya tvey ár seinni. Eg minnst hendan túrin til Føroya sum ein ræðuligan illveðurstúr, greiðir Sonja frá.

Hon helt jól í Føroyum í 1966 og fór beina leið aftur til stóra kærleikan í Hollandi í januar 1967.

Gleðin er avgerandi

Tað var sjálvsagt ein undarlig kensla fyri familjuna heima í Føroyum. Dóttirin, sum fór at ferðast, kom ikki heim aftur fyrr enn tvey ár eftir, at hon fór avstað. Harafturat hevði hon boðað frá, at nú var hon bert komin til Føroya at vitja.

– Mamma helt tað vera keðiligt.

Hon hevði sjálvsagt helst vilja havt meg heima. Men hon segði, at um eg var glað og eydnusom, so var alt í lagi. So var hon eisini glað. Og eg haldi, at hon hevði rætt í hesum, sigur Sonja og hyggur kærleiksfullt yvir á René, sum hevur sett seg í sofuna eitt sindur burtur frá, fyri ikki at órógva samrøðuna.

Føtur undir egið borð

Komin aftur til Amsterdam fór Sonja veruliga í gongd við at seta føtur undir egið borð sum hollenskur statsborgari og íbúgvi í Amsterdam.

Tað var skjótt, so funnu hon og René hugnaligan og fjálgan bústað. René hevði gott arbeiði sum typografur á eini prentsmiðju, ið tókst við at prenta roknskapir og annað líknandi fyri bankaheimin. Sonja arbeiðdi eisini eina tíð. Men á grækarismessu 1968 kom elsti sonurin, Harold, í verðina. Og summarið sama árið giftust tey bæði. Sonja var nú ikki longur Sonja Andersen úr Lopra, men Sonja Ramkhelawan, gift og búsitandi í Amsterdam.

– Sum tað eisini sæst á myndini, so kom René og heintaði meg til brúdleypið við einari bukett í hondini. Vit høvdu tað veruliga deiligt. Men vit hava ofta flent eftir hasum eplakassanum, sum stendur har til høggru við hurðina, at hann skuldi vera við á einari av okkara brúdleypsmyndum, flennir Sonja og

